

[Poul Hansen (Kalundborg).]

vi også har været inde på. Havde det været praktisk muligt, tror jeg, vi var mange, der gerne havde set en større differentiering, men det er jo ikke muligt i praksis at skille varerne sådan ud. Det vil ikke være muligt administrativt, og det er bl. a. af den grund, at vi netop er gået til den lempelse i almindelighed, som der er tale om.

Må jeg vende tilbage til den betragtning, at man ikke tror på, at loven får nogen virkning af forbrugsbegrænsende art, fordi man mener, at folk vil bruge deres penge til at købe andre varer i stedet for. Det kan vi jo ikke vide noget om på forhånd, det kan til syvende og sidst kun bero på et skøn eller en tro, og en sådan tro hos de ærede medlemmer kan godt være noget påvirket af, hvordan de iøvrigt stiller sig i situationen, således at vægten af deres skøn i så henseende bliver noget afsvækket.

Aksel Møller: Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) indrømmede nu, at man ikke ved noget om, hvordan denne lov vil komme til at virke, det måtte være en tro eller et skøn, men man har skam heller ikke gjort noget som helst forsøg på at finde ud af, hvordan den vil komme til at virke. Dette udvalg har arbejdet på en sådan måde med tingene, at man ikke har undersøgt f. eks., hvordan ordningen virker i De Forenede Stater, det land, hvorfra man har hentet ideen, idet man tror, at når det er noget for De Forenede Stater, er det også noget for os. Jeg synes, det er en mærkelig form for lovgivningsarbejde, at man ikke prøver at indhente saglige oplysninger også om, hvorvidt en begrænsning af afbetalingshandelen fører til forøgelse af salget af forbrugsvarer i den almindelige detailomsætning. Det er med dette ligesom med så meget andet, vi står med i denne tid, at det skal laves en-to-tre, og der er jo også et flertal til at lave det. Vi er vel i disse dage ikke så langt fra den situation, der i sin tid i dansk politik blev karakteriseret med spørgsmålet: Mon Jeppe går i kassen? Vi har set et par lovforslag blive gennemført, og nu skal dette gennemføres af et flertal, bestående af socialdemokratiet og det radikale venstre. Ganske vist har Jeppe denne gang fået den idé, at hvis han

bare går baglæns i kassen, tror man, at hans spor peger fremad. Jeg advarer imod, at man i altfor lang tid opretholder den forestilling.

Der er ingen tvivl om, hvad dette er i færd med at udvikle sig til. Det udvikler sig til, at det radikale venstre påtager sig et vidtgående ansvar. Det radikale venstre har fostret tanken om at føre en aktion mod afbetalingshandelen ind i den konjunkturpolitiske overvejelse, og for at det nu skal gå så godt som muligt med proceduren og forsvaret for denne politik, må f. eks. folkestemningen holde for. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard glemte folkestemningen, som han roste for velvillig imødekommenhed i den lille bemærkning, han kom til at gøre for tidligt, i sin anden bemærkning. Der var den blevet væk, der hørte man ikke noget om den. Glaskuglen, hvori augurerne stirrer på folkestemningen, er åbenbart blevet lidt mat undervejs. Jeg tror ikke, man skal tage folkestemningen til indtægt for dette. Der er næppe nogen tvivl om, at hvis det sagligt kunne påvises, at det, man her er i færd med, virkelig kunne hjælpe på landets valutabalace, måtte det gennemføres uanset folkestemningen, men man kan altså ikke på nogen måde sandsynliggøre, at det vil ske. Derimod kan man sige, at de brancher, der har besøgt udvalget, alle har kunnet pege på de vanskeligheder, deres eksport ville komme ud for. Nu er det ærede medlem jo en mand, som forstår sig på mange ting, både på køleskabe, radioapparater og klaverer. Han mener formentlig, at hans syn på disse branchers eksportmuligheder under denne afbetalingsordning er et udtryk for et højere sagligt skøn end det, som de pågældende brancher selv har lagt for dagen. F. eks. har pianofabrikanterne efterhånden opbygget en eksport, der trods denne produktions lidenhed dog indbringer 6 mill. kr. om året; det er jo ikke noget stort fag, men det er et fag, som gør os ære, fordi det kan producere instrumenter af høj standard. Hvordan vil det ærede medlem kunne sandsynliggøre, at i det øjeblik man snærer hjemmemarkedet sammen for dem, kan denne eksport fortsætte? Betingelsen for, at man kan konkurrere ude, er dog, at man kan få en vis del af sin produktion afsat på hjemmemarkedet. Jeg tror derfor, at det ærede